

Sprawa C-599/20**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej****Data wpływu:**

13 listopada 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

3 listopada 2020 r.

Strona skarżąca:

UAB „Baltic Master”

Druga strona postępowania:

Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Przedmiot postępowania głównego

Ustalenie wartości celnej przywożonych towarów. Uznanie kupującego i sprzedawcy towarów za osoby powiązane.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia przepisów rozporządzenia Rady nr 2913/92 i rozporządzenia Komisji nr 2454/93; art. 267 akapit trzeci TFUE.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 29 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny i art. 143 ust. 1 lit. b), e) lub f) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że kupującego i sprzedawcę uznaje się za osoby powiązane w przypadkach, w których – tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – w braku dokumentów (oficjalnych danych) świadczących o tym, że są oni współnikami w działalności gospodarczej lub że zachodzi sytuacja kontroli, okoliczności towarzyszące zawarciu transakcji są jednak, na podstawie obiektywnych przesłanek, charakterystyczne nie dla wykonywania działalności gospodarczej na zwykłych warunkach, lecz dla sytuacji, w których, po pierwsze, istnieją szczególnie bliskie stosunki handlowe oparte na wysokim poziomie wzajemnego zaufania między stronami transakcji lub, po drugie, jedna ze stron transakcji kontroluje drugą stronę transakcji lub obie strony transakcji znajdują się pod kontrolą osoby trzeciej?

2. Czy art. 31 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że zabrania on ustalenia wartości celnej na podstawie zawartej w krajowej bazie danych informacji dotyczącej jednej wartości celnej towarów, które mają to samo pochodzenie i które, mimo że nie są podobne w rozumieniu art. 142 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (EWG) nr 2454/93, są objęte tą samą pozycją TARIC?

Przywołane przepisy prawa Unii

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1) (zwane dalej „Wspólnotowym kodeksem celnym”): art. 29 ust. 1 lit. d), art. 30 ust. 2 lit. b) i art. 31.

Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. 1993, L 253, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem wykonawczym”): art. 142 ust. 1 lit. d), art. 143 ust. 1 lit. b), e) i f), art. 151 ust. 3 i załącznik 23.

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1031/2008 z dnia 19 września 2008 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 2008, L 291, s. 1).

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 948/2009 z dnia 30 września 2009 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 2009, L 287, s. 1).

Przywołane przepisy prawa krajowego

Zasady stosowania rozporządzenia nr 2913/92 i rozporządzenia nr 2454/93 w Republice Litewskiej, zatwierdzone uchwałą nr 1332 rządu Republiki Litewskiej z dnia 27 października 2004 r. (zwane dalej również „zasadami zatwierdzonymi uchwałą nr 1332”):

Punkt 12

„Przy stosowaniu metod ustalania wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej towarów identycznych lub podobnych i art. 31 Wspólnotowego kodeksu celnego organy celne wykorzystują dane dotyczące wartości celnej towarów zgromadzone w bazie danych służącej określeniu wartości towarów na potrzeby celne, która jest prowadzona przez departament celny. Procedurę regulującą wybór danych z tej bazy danych, wykorzystywanie tych danych i wydawanie formalnych decyzji w przedmiocie ustalenia wartości celnej towarów w oparciu o dane zgromadzone we wskazanej bazie danych określa dyrektor generalny departamentu celnego”.

Zasady regulujące kontrolę określenia wartości celnej przywożonych towarów, zatwierdzone zarządzeniem nr 1B-431 dyrektora departamentu celnego przy ministerstwie finansów Republiki Litewskiej z dnia 28 kwietnia 2004 r. (zwane dalej również „zasadami departamentu celnego”):

Punkt 7

„Funkcjonariusze służb celnych korzystają z bazy danych służącej określeniu wartości celnej towarów na potrzeby celne, która ma zostać utworzona zgodnie z procedurą określoną przez departament celny w następujących celach: 7.1. w celu porównania wartości celnej przywożonych towarów i wartości celnej dotychczas przywożonych towarów oraz zweryfikowania rzeczywistej wartości celnej towarów; 7.2 w celu wybrania informacji dotyczących wartości i cen towarów na potrzeby stosowania innych metod określenia wartości celnej lub na potrzeby obliczenia wysokości ewentualnej dodatkowej gwarancji lub ewentualnego dodatkowego zabezpieczenia”.

Punkt 24

„W razie przyjęcia decyzji, o której mowa w pkt 20.4 zasad [departamentu celnego] (w sprawie zastosowania metody ustalania wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej towarów identycznych lub podobnych), obowiązkowo stosuje się art. 150 przepisów służących wykonaniu Wspólnotowego kodeksu

celnego. Jeżeli spełnienie wymogów określonych w art. 150 przepisów służących wykonaniu Wspólnotowego kodeksu celnego podczas odprawy celnej jest niemożliwe, wartość celną towarów ustala się zgodnie z art. 31 Wspólnotowego kodeksu celnego (metoda nr 6). Przy ustalaniu wartości celnej towarów za pomocą metody nr 6 stosowana cena towarów ma być zbliżona do ceny towarów identycznych lub podobnych. Zezwala się jednak na bardziej elastyczne stosowanie wymogów określonych dla tych metod (na przykład wymóg „90 dni” może być stosowany elastycznie; towary mogą też być wytworzone w kraju innym niż kraj pochodzenia towarów, dla których ustalana jest wartość celna; można zastosować ceny stosowane w kraju wywozu i tak dalej”).

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania głównego

- 1 W latach 2009–2012 skarżąca przywoziła na Litwę różne ilości towarów pochodzących z Malezji i zakupywanych od spółki „Gus Group LLC” (zwanej dalej również „sprzedawcą”), które skarżąca opisywała w zgłoszeniach jako „części do klimatyzatorów” i które deklarowała pod jednym kodem towarów (TARIC), a także wskazywała masę całkowitą owych części w kilogramach (zwanych dalej również „spornymi towarami”). W tych zgłoszeniach skarżąca podawała jako wartość celną spornych towarów ich wartość transakcyjną, czyli cenę widniejącą na fakturach wystawianych skarżącą.
- 2 Po przeprowadzeniu szeregu kontroli dotyczących prowadzonej przez skarżącą działalności w zakresie przywozu rzeczonych towarów Vilniaus teritorinė muitinė (regionalny organ celny w Wilnie, zwany dalej „organem celnym”) odmówił zaakceptowania wartości transakcyjnej podanej w zgłoszeniach przywozowych. Organ celny ustalił wartość celną towarów zgodnie z art. 31 Wspólnotowego kodeksu celnego i oparł się w tym zakresie na danych dostępnych w systemie informacji celnej służącym określaniu wartości towarów na potrzeby celne (zwanym dalej również „bazą danych PREMI”).
- 3 Rozstrzygając sprawę w ten sposób, organ celny uznał między innymi, że skarżącą i sprzedawcę należy traktować jako osoby powiązane na potrzeby stosowania art. 29 ust. 1 lit. d) Wspólnotowego kodeksu celnego oraz że wartość celna spornych towarów nie może być ustalona przy użyciu którejkolwiek z metod wskazanych w art. 29 i 30 owego kodeksu.
- 4 Skarżąca odwołała się od sprawozdania organu celnego do Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (departamentu celnego przy ministerstwie finansów Republiki Litewskiej, zwanego dalej „departamentem”). Po rozpatrzeniu odwołania wniesionego przez skarżącą departament, w drodze decyzji, utrzymał w mocy sprawozdanie organu celnego. Skarżąca odwołała się od tej decyzji do Mokestiniių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (komisji ds. sporów podatkowych przy rządzie Republiki Litewskiej). Ten organ utrzymał w mocy sporną decyzję departamentu.

- 5 Skarżąca wniosła skargę na decyzję komisji ds. sporów podatkowych do Vilniaus apygardos administracinis teismas (okręgowego sądu administracyjnego w Wilnie, Litwa), a ponadto wniosła o skierowanie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni niektórych przepisów art. 29, 30 i 31 Wspólnotowego kodeksu celnego oraz art. 143 rozporządzenia wykonawczego.
- 6 Vilniaus apygardos administracinis teismas (okręgowy sąd administracyjny w Wilnie) oddalił skargę skarżącej. Po rozpoznaniu środka odwoławczego wniesionego przez skarżącą Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (najwyższy sąd administracyjny Litwy) utrzymał w mocy wyrok wydany w pierwszej instancji.
- 7 W następstwie wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w którym stwierdzono, że sądy Republiki Litewskiej nie przedstawiły wystarczającego uzasadnienia, gdy odmówiły skierowania wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a tym samym naruszyły art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (wyrok z dnia 16 kwietnia 2019 r. w sprawie Baltic Master przeciwko Litwie (skarga nr 55092/16), pkt 40–43), Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (najwyższy sąd administracyjny Litwy) wznowił postępowanie administracyjne.

Zwięzłe uzasadnienie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Pierwsze pytanie prejudycjalne

- 8 Aby stwierdzić, czy przy ustalaniu wartości celnej spornych towarów w niniejszej sprawie racjonalne było pominięcie wartości transakcyjnej, należy wpięrw ustalić, czy skarżącą i sprzedawcę spornych towarów można uznać za osoby powiązane w rozumieniu art. 29 ust. 1 lit. d) Wspólnotowego kodeksu celnego.
- 9 Z art. 29 ust. 1 lit. d) i art. 29 ust. 2 lit. a) Wspólnotowego kodeksu celnego wynika, że w przypadku gdy kupujący i sprzedawca są ze sobą powiązani, wartość transakcyjna może zostać zaakceptowana, jeżeli powiązanie między kupującym a sprzedawcą nie wpłynęło na cenę.
- 10 Co się tyczy uznawania osób za „powiązane”, art. 143 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, w którym doprecyzowano brzmienie art. 29 ust. 1 lit. d) Wspólnotowego kodeksu celnego, zawiera wyczerpujący wykaz sytuacji, w których osoby uważa się za powiązane.
- 11 W niniejszej sprawie brak jest dokumentów, które dowodziłyby bezpośrednio istnienia między sprzedawcą a skarżącą jakiegokolwiek stosunku, o którym mowa w art. 143 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego. Brak jest jakichkolwiek oficjalnych danych, które umożliwiałyby traktowanie tych podmiotów jako *prawnie uznanych* wspólników w działalności gospodarczej w rozumieniu art. 143

ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego lub które potwierdzałyby istnienie jakichkolwiek elementów bezpośredniej lub pośredniej własności (kontroli), o której mowa w art. 143 ust. 1 lit. e) i f) owego rozporządzenia.

- 12 W niniejszej sprawie stwierdzono ponadto, co następuje: po pierwsze, sprzedawcę i skarżącego łączą długotrwałe stosunki handlowe; po drugie, towary zostały dostarczone bez zawarcia jakiejkolwiek umowy sprzedaży, która przewidywałaby warunki dostawy takich towarów, zapłaty za takie towary lub zwrotu takich towarów, jak również inne warunki specyficzne dla tego rodzaju transakcji; po trzecie, towary zostały dostarczone bez żadnej zaliczki oraz niezależnie od tego, że sprzedawcy należały się od skarżącej znaczne kwoty z tytułu wcześniejszych dostaw; po czwarte, nie poczyniono żadnych ustaleń dotyczących wykonania zobowiązań ani nie przewidziano żadnych środków ograniczających ryzyko (zaliczek, poręczeń, gwarancji, odsetek za zwłokę i tak dalej), co stanowi normalną praktykę w ramach zwykłego obrotu gospodarczego, mimo że wartość spornych transakcji jest szczególnie wysoka; po piąte, brak jest dowodów wskazujących na to, że – w ujęciu ogólnym – sprzedawca kontrolował wykonanie zobowiązań dotyczących płatności i innych zobowiązań; po szóste, zidentyfikowano przypadki, w których osoby zatrudnione w spółce skarżącej działały w imieniu sprzedawcy na podstawie upoważnienia oraz używały jego pieczęci firmowej.
- 13 Zdaniem sądu odsyłającego wszystkie te okoliczności faktyczne pozwalają w sposób racjonalny na przyjęcie, że sprzedawcę i skarżącą w niniejszej sprawie łączą szczególnie bliskie powiązania, ze względu na istnienie których te osoby zawarły i wykonały transakcje na warunkach, które nie są charakterystyczne dla zwykłego obrotu gospodarczego, i że nie występują żadne inne obiektywne okoliczności, które mogłyby uzasadnić logikę gospodarczą takich transakcji.
- 14 W tym względzie należy zauważyć, że wzorce postępowania podmiotów gospodarczych podobne do tych, które występują w niniejszej sprawie, są zasadniczo typowe dla sytuacji, w których jedna strona transakcji kontroluje drugą stronę transakcji lub w których obie te strony znajdują się pod kontrolą osoby trzeciej. W związku z tym, choć brak jest formalnych dowodów potwierdzających istnienie *de iure* takiej kontroli, sąd odsyłający uważa, że okoliczności niniejszej sprawy mogą ewentualnie uzasadniać uznanie sprzedawcy i skarżącej za osoby powiązane *de facto* w rozumieniu art. 29 ust. 1 lit. d) Wspólnotowego kodeksu celnego i art. 143 ust. 1 lit. e) lub f) rozporządzenia wykonawczego.
- 15 W toku postępowania głównego organ celny ustalił również, że istnieją przesłanki przemawiające za uznaniem skarżącej i sprzedawcy za osoby powiązane zgodnie z art. 143 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego, to jest za prawnie uznanych wspólników w działalności gospodarczej.
- 16 Jak dotąd Trybunał nie dokonał w swoim orzecznictwie wykładni pojęcia prawnie uznanych wspólników w działalności gospodarczej, zaś treść tego przepisu wzbudza pewne wątpliwości u sądu odsyłającego.

- 17 Zgodnie z powszechnym rozumieniem pojęcia wspólników w działalności gospodarczej można przyjąć, że taka forma prawna prowadzenia działalności gospodarczej polega na powiązaniu ze sobą kilku niezależnych od siebie podmiotów, które z kolei nie są kontrolowane przez osobę trzecią. Ten rodzaj stosunku prawnego charakteryzuje w szczególności skoordynowane nastawienie wspólników na osiąganie korzyści gospodarczych (zysków) oraz współdzielenie, w uzgodnionych częściach, funkcji inwestycyjnych i w zakresie zarządzania operacyjnego.
- 18 W niniejszej sprawie opisane powyżej okoliczności transakcji zawieranych między sprzedawcą a skarżącą, można uznać – w szczególności w świetle stosowanych od dawna wspólnych praktyk handlowych tych jednostek gospodarczych – za świadczące o szczególnie bliskich stosunkach opartych na wysokim poziomie zaufania, które nie jest charakterystyczne dla zwykłego obrotu gospodarczego. Owe okoliczności sugerują, że stosunek gospodarczy łączący sprzedawcę ze skarżącą może de facto być równoważny ze stosunkiem łączącym wspólników w działalności gospodarczej w rozumieniu art. 143 ust. 1 lit b) rozporządzenia wykonawczego. Nie jest jednak jasne, czy taka ocena jest uzasadniona, w szczególności ze względu na fakt, że z brzmienia owego przepisu, który należy interpretować ściśle, wynika jasno, iż takie osoby muszą być „prawnie uznane”.

Drugie pytanie prejudycjalne

- 19 W niniejszej sprawie organ celny ustalił wartość celną towarów przywożonych przez skarżącą w oparciu o informacje na temat transakcji obejmujących towary przywożone przez innego importera pod tym samym oznaczeniem (części do klimatyzatorów), które zaklasyfikowano pod tym samym kodem TARIC 8415 90 00 90, które pochodziły z tego samego kraju (Malezja) (oraz zostały wytworzone przez tego samego producenta), a których wartość transakcyjna wynosiła 56,67 LTL/kg. Był to jedyny przypadek wywozu z Malezji towarów ujętych pod tym samym kodem TARIC 8415 90 00 90, który odnotowano w bazie danych PREMI w 2010 r. Organ celny zastosował wartość transakcyjną ustaloną w owej sprawie przy ustalaniu wartości towarów zgłoszonych przez skarżącą w latach 2009–2011.
- 20 Na tym etapie postępowania sąd odsyłający uważa, że skarżąca nie udowodniła, iż wartość spornych towarów niemal nie różni się od jednej z wartości, o których mowa w art. 29 ust. 2 lit. b) Wspólnotowego kodeksu celnego. Przy ustalaniu wartości towarów przywożonych przez skarżącą organ celny uznał, że nie było możliwe wykorzystanie wartości transakcyjnej identycznych i podobnych towarów na potrzeby ustalenia wartości celnej według kraju pochodzenia, co oznacza, iż baza danych PREMI nie zawiera informacji dotyczących transakcji, które spełniają wymogi ustalone w odniesieniu do towarów identycznych i podobnych, tak jak są one rozumiane zgodnie z odpowiednimi przepisami Wspólnotowego kodeksu celnego i rozporządzenia wykonawczego. Niemożliwe było także ustalenie wartości przy użyciu metody dedukcyjnej, ponieważ skarżąca nie przedstawiła dokumentów i informacji potrzebnych do zastosowania owej

metody. Niemożliwe było również obliczenie wartości towarów przy użyciu metody wartości kalkulowanej, ponieważ – jak stanowi art. 153 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego – organ celny nie może domagać się od osoby spoza Wspólnoty przedstawienia danych niezbędnych do ustalenia tej wartości. Innymi słowy, niemożliwe było ustalenie wartości towarów przywożonych przez skarżącą w drodze spójnego zastosowania art. 29 i 30 Wspólnotowego kodeksu celnego. W takim przypadku wartość celna przywożonych towarów ma zostać ustalona zgodnie z przepisami art. 31 ust. 1 tiret trzecie Wspólnotowego kodeksu celnego.

- 21 W związku z tym, zgodnie z wyżej wymienionymi regulacjami, pkt 12 zasad zatwierdzonych uchwałą nr 1332 oraz pkt 7 i 24 zasad departamentu celnego, organ celny stwierdził, że wartość ustalona w pojedynczym przypadku wywozu z Malezji w 2010 r. towarów zaklasyfikowanych pod tym samym kodem TARIC należy uznać za wartość celną towarów, które skarżąca przywoziła i zgłaszała w latach 2009–2011. W niniejszej sprawie nic nie pozwala uznać, że organ celny dołożył jakichkolwiek starań w celu uzyskania dodatkowych informacji mających znaczenie dla tej kwestii od właściwych organów innych państw członkowskich.
- 22 Zdaniem sądu odsyłającego ustalenie wartości celnej towarów na podstawie pojedynczego przypadku znanego organowi celnemu nie stanowi samo w sobie względu pozwalającego na zakwestionowanie dokładności i prawidłowości uzyskanych wyników. Ten wniosek potwierdzają również art. 150 ust. 3 i art. 151 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego, z których treści wynika, że dla ustalenia wartości celnej przywożonych towarów wystarczy wartość pojedynczej transakcji sprzedaży towarów identycznych (art. 150) lub podobnych (art. 151).
- 23 Ponadto sąd odsyłający jest zdania, że należy w tym względzie podkreślić znaczenie *prawidłowego* zaklasyfikowania towarów; w związku z tym należy położyć szczególny nacisk na pojęcia towarów identycznych i podobnych, które zdefiniowano w art. 142 ust. 1 lit. c) i d) rozporządzenia wykonawczego.
- 24 W okolicznościach niniejszej sprawy znaczenie ma jedynie pojęcie towarów podobnych. W art. 142 ust. 1 lit. d) rozporządzenia wykonawczego towary podobne zdefiniowano jako towary wyprodukowane w tym samym kraju, które nie będąc podobnymi pod każdym względem, posiadają podobne cechy i podobny skład materiałowy, co pozwala im pełnić te same funkcje i być towarami handlowo zamiennymi. Jakość towarów, ich renoma i posiadanie znaków handlowych, którymi są objęte towary i usługi, zaliczają się do czynników, które należy uwzględnić przy ustalaniu, czy towary są podobne.
- 25 Zebrane informacje pozwalają w sposób racjonalny przyjąć, że sporne towary i towary, z którymi organ celny porównał owe sporne towary w celu ustalenia ich wartości celnej, mimo ich zgłoszenia przez różnych importerów pod tym samym oznaczeniem (części do klimatyzatorów), zaklasyfikowania ich pod tym samym kodem TARIC 8415 90 00 90 i wskazania, że pochodzą one z Malezji (oraz że zostały wytworzone przez tego samego producenta), nie były jednak podobne

w świetle elementów składających się na to pojęcie i określonych w art. 142 ust. 1 lit. d) rozporządzenia wykonawczego.

- 26 Należy zauważyć, że zgodnie z przepisami rozporządzeń nr 1031/2008 i nr 948/2009, notami wyjaśniającymi do nomenklatury zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów (notami wyjaśniającymi do HS, 2007), regułami ogólnymi 1 i 6 dotyczącymi interpretacji Nomenklatury Scalonej, tytułami działów i sekcji, pozycji i podpozycji, części do klimatyzatorów objęte są podpozycją CN 8415 90. Rzeczona podpozycja może jednak obejmować bardzo różne części do układów klimatyzacyjnych o różnym zastosowaniu, których wartość w sposób oczywisty może być różna.
- 27 Innymi słowy, z okoliczności ustalonych w niniejszej sprawie wynika, że kod TARIC, który ma służyć zebraniu towarów podobnych do celów klasyfikacji w taryfie celnej, był w niniejszym przypadku zbyt ogólny (abstrakcyjny).

DOKUMENT ROBOCZY